

לפרשת תצוה (2)

א. בהוראות הבניה למשכן האלהים ישנו מקום של כבוד לכהנים ולמעשיהם. הלבוש המיוחד, זמני העבודה ותהליך הקרבת הקרבנות - הכל מפורט לפרטים מדויקים. אבל המשכן אינו של הכהנים, הוא של העם כולו. וכך גם אלהים.

ב. (מג) וְנִעַדְתִּי שְׂמֵה לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִקְדַּשׁ בְּכַבְדִּי: (מד) וְקִדְשְׁתִּי אֶת אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת אֹהֶרֶן וְאֶת בְּנָיו אֲקַדֵּשׁ לְכַהֵן לִי: (מה) וְשִׁכַנְתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִיִּיתִי לָהֶם לֵאלֹהִים: (מו) וַיִּדְעוּ כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיהֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְשִׁכְנֵי בְּתוֹכָם אֲנִי ה' אֱלֹהֵיהֶם: [שמות כט, 43 - 46]

ג. אלהים אינו זקוק לבית, כדי להופיע בעולם. הוא אינו זקוק לכהנים שיעבדו אותו. בני האדם הם אלה הזקוקים למשכן הפיזי, הגשמי, שיזכיר להם את הנוכחות האלהית הנצחית בלב כל אחד ואחת. הם אלה הזקוקים לכהנים, כדי שיתמודדו יום יום, עם מה שהם מסוגלים אליו במינונים קטנים בלבד.

ד. יְפֵה וְטוֹב לְאַחֵז / ר' יהודה הלוי

יְפֵה וְטוֹב לְאַחֵז בְּבֵיתְךָ מִחֲנֶה
לְעַם אֲשֶׁר שְׂמַךְ בְּקִרְבָּם יְחֻנֶה.
הַשֵּׁם אֲשֶׁר שְׁכַנּוּ בְרוּם עוֹלָם – וְהוּא
נִמְצָא בְּלֵב דָּכָא וְעַם אִישׁ נִעְנֶה,
וְשָׂמִי מְרוּמִים לֹא יְכִילוּהוּ – וְאֵם
יֵרֵד עָלַי סִינֵי וְשָׁכֵן בְּסֻנֶה.
דְּרַכּוּ מְאֹד קְרֻבָה וְלִמְאֹד רְחֻקָה.
כִּי כָל אֲשֶׁר פָּעַל לִישׁ וּלְמַעְנֶה.
הֵן עַל לְבָבֵי מְאֹלֵהֵי מַחְשָׁב,
גַּם עַל לְשׁוֹנֵי מְאֹדְנֵי מַעְנֶה.